

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 13.06.2015

На 13.06.2015 отбелязваме паметта на:

Св. мчца Акилина

Житие на Св. мчца Акилина

[СВЕТА МЪЧЕНИЦА АКИЛИНА - 13062015](#)>Житие на Св. мчца Акилина

КАКВО Е ПОКАЯНИЕТО

Какво да правим, ако покаяните молитви не раждат покаяние? Какво е „суха молитва“ и как да се избавим от безчувствието на сърцето?

-Какво е покаянието?

Преподобни Йоан Лествичник определя покаянието така:

„Покаянието е възобновяване на кръщението. Покаянието е завет с Бога за поправяне на живота.

Покаянието е купуване на смирение.

Покаянието е винаги действащо отхвърляне на телесното утешение.

Покаянието е помисъл на самоосъждане и грижа за собственото и бъдеще, свободна от външни грижи.

Покаянието е дъщеря на надеждата и отхвърляне на отчаянието.

Каещият се е като съден, който няма да бъде посрамен.

Покаянието е примирение с Господа, чрез вършене на добри дела, обратни на предишните грехове.

Покаянието е очистване на съвестта.

Покаянието е доброволно претърпяване на всичко скръбно.

Каещият се е изобретател на наказания за самия себе си.

Покаянието е силно стесняване на стомаха, уязвяване на душата до дълбоко чувство” („Лествица”, Слово 5:1).

- Какво да направим, ако нямаме, нито покаяние, нито правилен начин на мислене?

- Тогава трябва да се молим за това: „Научи ме, Господи, да се кая! Научи ме да се поправам! Научи ме да върша Твоята свята воля, а не моята!”.

Първото обаче , с което се сблъскваме, е че нашата молитва е негодна: разсеяна и безчувствена. Например четем 50-ти псалом, но излиза, че само името му е „покаен”, а в душата ни няма покаяние. Молитвата, която ни е дадена от Самия Господ Иисус Христос – „Отче наш”, също се чете „криво -ляво”, без пълно осъзнаване. Същото се отнася и за „Богородице Дево, радвай се” и другите най-главни молитви, да не говорим за всички останали. Какво да правим тогава?

Както казва св. Исаак Сирин: „Ако искаш да се насладиш от псалмопеенето, тогава съвършено остави настрана количеството, а казвай думите от псалмите като от себе си”.

„Моли се от твоето състояние, в което е намиращ в момента... Положи пред тебе собствения си мъртвец и като викаш към Господа го оплаквай” е казал някой от отците.

Разбира се изниква въпроса как да направим това като нямаме никакъв навик за това?

Можем да кажем ето какво: преди да започнем молитвата, трябва да се приготвим за нея, за да бъде тя приятна за Господа и спасителна за нас. Всеки прави това по своой начин.

С такава нагласа, като отхвърлим и забравим за момент всичко суетно, ние говорим в Божиите уши....

Когато човек се настройва, че „днешният ден може да се окаже последният в живота ми“, то той е обръща към този, който му е близък, мил, скъп на сърцето и му говори с най-истински думи. Така трябва да се държим и ние на молитвата с Бога.

Автор: Монах Константин

Източник: Беседи с един кавказки пустинник

ЗА СВЕТОТО ПРИЧАСТИЕ

Вземе
те,
яжте:
това е
Моето
тяло
...
Пийте
от нея
всички
;
защото
Това
е
Моята
кръв
на
Новия
Завет,

Която за мнозина се пролива за опрощаване на греховете.

(Мат. 26:26-28)

Ако не ядете плътта на Сина Човешки и не пиете кръвта Му, Не ще имате в себе си живот... Който Яде Моята плът и пие Моята кръв, Пребъдва в Мене и Аз в него.

(Йоан.6:53-56)

1. Как учи Православната Църква за тайнството Свето Причастие

Според учението на Христовата Църква Причастието е такова велико тайнство, в което вярващите под вид на хляб и вино вкусват истинското тяло и истинската кръв Христова за най-близко съединение с Него, за опрощаване на греховете и получаване на вечен живот, като при извършване на това тайнство те правят спомен за страданията и кръстната смърт на Спасителя.

Много време преди страданията си Христос вече подготвял народа и учениците си да разберат спасителната сила на Великото тайнство Свето Причастие, когато, като нахранил с пет хляба и две риби около 5000 души, предложил им учението за необходимостта да се получи вечен живот с вкусването на пречистото Му Тяло и Кръв: *„Аз съм живият хляб, слезлият от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее во веки; и хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света... Ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, има живот вечен; и Аз ще го възкреса в последния ден. Защото плътта ми е истинна храна и кръвта Ми е истинно питие. Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, в мене пребъдва и Аз в него. Както Ме е проводил Отец живий и Аз живея чрез Отца, така и който Ме яде, ще живее и той чрез Мене. Този е хлябът, който слезе от небето; не както вашите бащи ядоха манната и умряха: който яде този хляб, ще живее и во веки“* (Йоан.6:47-58).

Още по-ясно Христос е учил учениците си за Светото Причастие на Тайната вечеря: *„Когато ядеха, взе Иисус хляба и благослови и преломи го, и даваше на учениците, и рече: вземете яжте: това е тялото Ми. И взе чашата и благодари, и даде им, и казваше: пийте от нея всички, защото това е Моята кръв на Новия Завет, която се заради мнозина излива на прощение на греховете“* (Мат.26:26-28).

От приведените думи на Христа Спасителя се вижда, че в установеното от него тайнство Свето Причастие вярващите приемат във вид на хляб и вино истинското тяло и истинската Му кръв „за прощение на греховете“, за съединяване с Христа и получаване на вечен живот, и че който не яде плътта на Сина Чоловечески и не пие кръвта Му, „няма в себе си живот“.

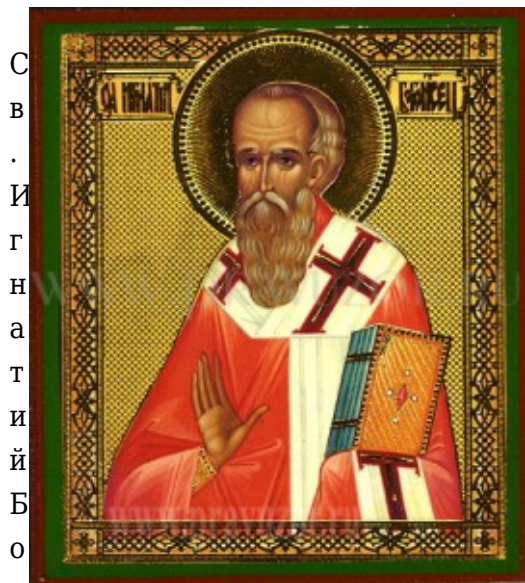

Така е учил за Светото Причастие и Свети **Апостол Павел**: *„Чашата на благословението, която благославяме, не е ли причастие на кръвта Христова? Хлябът, който преломяваме,*

не е ли причастие на Христовото дело“ (1Кор.16:16)? „Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете тази чаша, смъртта Господня възвестява докле дойде Той. Така щото, който яде този хляб или пие чашата Господня недостойно, повинен ще бъде на тялото и кръвта Господня. Но да изпитва човек себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие недостойно, той яде и пие осъждане на себе си, като не отличава Тялото Господне. От това има изпомежду ви мнозина немощни и болни, а доста и умират“ (1Кор.11:26-30).

И така, Словото Божие ясно ни учи, че в тайнството Свето Причастие във вид на хляб ние ядем за съединяване с Христа неговото пречисто тяло – това същото, което е висяло на кръста, и пием във вид на вино тази същата негова пречиста кръв, която се е ляла по кръста; Свещеното Писание ни учи, че никой християнин не може да се спаси без причащаване с тялото и кръвта Христови: „Ако не ядете плътта на Сина Человечески и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, има живот вечен; и Аз ще го възкреса в последния ден“ (Иоан, 6:53-54).

2.Как учат за Светото тайнство Причастяване най-близките ученици на Апостолите, Отците на Църквата от първите векове на християнството и на Вселенските събори

оносец

За всеки вярващ и търсещ истината християнин е важно да знае не как учи за Светото тайнство Причастяване този или онзи сектант, този или онзи неверник, а как са учили за него най-близките приемници на Светите апостоли, техните ученици, как са учили Светите мъже от първите векове на християнството, как най-после се е разбирал този най-велик догмат от цялата християнска Църква и как се е определял в съзнанието на Вселенските събори – най-авторитетните изразители на църковното учение и дисциплина.

Когато се обърнем към тези исторически свидетелства, ще видим, че Православната Църква държи същото онова учение за тайнството Свето Причастие, което изповядвала първенстващата Християнска Църква и което се е запазило в учението на Светите отци и в постановленията на църковните събори.

Игнатий Богоносец, ученик на апостол Петър, изобличавайки еретиците докети, които отхвърляли, че Иисус Христос действително е страдал, а следователно – и причащението, учил: “Те странят от { Евхаристията (причащаването), защото не признават, че Евхаристията е плътта на нашия Спасител Иисус Христос, пострадал за нашите грехове, която (плът) Отец възкресил по Своята благодат; така че противейки се на Божия дар, те умират в своите лутания, тогаз когато по-полезно би било за тях да участват в Евхаристията, за да възкръснат”.

Говорейки за това кой има право да извършва « тайнството Свето Причастие, **свети Игнатий** учи: “Само тази евхаристия трябва да се счита за истинска, която се извършва от епископ или от този, комуто той е предал това право”.

Свети Иустин, мъчен за Христа в 165 г., така учи за причащението: “Тази храна ние наричаме Евхаристия. Ние я приемаме не като обикновен хляб и обикновено питие, но като самия Иисус Христос, нашия Спасител, възплътил се чрез Словото Божие (Иустин мъченик, “арologia I”, п. 65), приел плът и кръв за нашето спасение, и по този начин тази храна, над която е извършена благодарност чрез молитвеното слово от Него (дадено) и от когото се храни, чрез превръщане нашата плът и кръв е, както сме научени, плът и кръв на възплътения се Иисус. Защото и Апостолите в написаните от тях разкази, които се наричат Евангелия, са предали, че така им било заповядано: “Това правете за Мое възпоминание”, “Това е Моето тяло” ; по същия начин той взел чашата, благодарил и казал: “Това е Моята кръв”, и подал на самите тях”

Свети Иринеи Лионски, мъчен за Христа в 202 г., опровергавайки лъжеучението на еретиците гностици, пише: “Ако не се спасява тя (плътта), то очевидно и Господ не е изкупил нас с кръвта си, и чашата на Евхаристията не е причащение с кръвта Му, и хлябът, който преломяваме, не е причащение с тялото Му... Тъй като ние сме Негови членове и се храним с творението Му, което той ни доставя, като заповядва слънцето да изгрива и на дъжда да вали, по Негова угода, то Той е признал чашата за Своя кръв, а хляба от творението Той е утвърдил, че е Негово тяло, с които Той укрепява телата ни. Така че когато разредената чаша и приготвеният хляб възприемат Словото Божие и Евхаристията става Тяло Христово, с които се укрепя и поддържа съставът на нашата плът, то как еретиците могат да говорят, че плътта не е причастна на Божия дар, който е вечен живот, (плътта) която се храни от тялото и кръвта на Господа”.

Свети Ефрем Сирин учи: „Който има око на вярата, той ясно и светло съзерцава Владиката и с увереността на съвършената вяра вкухва тялото на непорочния Агнец, еднородния Син на небесния Отец, неподлагайки и на най-малкото изпитание вярата Божия... Бъди простодушно вярващ; причащавай се с пречистото тяло Владично с пълна вяра, с твърдо убеждение, че вкушаш наистина самия агнец на Христовата тайна – безсмъртния огън. Затова не бъди изпитлив, да не би да се изгориш в причащението с тайната.”

Свети Кирил Иерусалимски учи: "Ако Христос е изявил и казал за хляба "това е Моето тяло", кой след това би посмял да не вярва? И ако Той сам е уверил и казал за чашата "това е Моята кръв", кой ще се усъмни и ще каже, че това не е кръвта Му? И така, хляба и виното не разбирай за обикновени; защото те са Тяло и Кръв Христови по думите на Владиката. Макар чувствено да ти се представя хляб и вино, но нека вярата те крепи. Не съди за нещата по вкуса, но от вярата опознай и се увери, че си се удостоил с Тялото и Кръвта Христови."

Свети Иоан Златоуст особено убедително учи за Светото Причастие: „Кой пастир, казва той, храни овцете си със собствените си членове? Но що казвам – пастир? Често има такива майки, които дават ново-родените си деца на други кърмачки. Но Христос не стори така; той ни храни със собствената си кръв и чрез това ни съединява със Себе си. Действията на това тайнство, казва още Златоуст, се извършват не с човешка сила. Този, който е извършил тези действия на онази (Тайната) вечеря, и сега ги извършва.

Ние заемаме мястото на служители, а даровете освещава и превръща съм Христос."

Блажени Августин, като говори за думите на Спасителя, Казани за причащението с плътта и кръвта му, пита: „Нима би посмял някой да каже, че тези думи не се отнасят към децата"? Ние вярваме, че Господ е пролял кръвта си и за младенците, защото той, преди да я пролее, заповядал да се преподава в тайнството, като е казал: "Тази е Моята кръв, която за миозина се излива за прощение греховете" (Мат.26:28).

Свети Иоан Дамаскин особено ясно учи за Светото Причастие. Той казва: „Хлябът и виното не са образи на тялото и кръвта Христови; да не бъде, – но обожественото тяло на Господа. Защото сам Господ е казал: "Това е Моето тяло", а не образ на тяло, "тази е Моята кръв", а не образ на кръв".

В най-древните литургии "**Апостолски Постановления**" намираме ясни указания за вярата на цялата първенстваща църква в превръщането на евхаристичните хляб и вино в истинско Тяло и истинска Кръв Иисус Христови.

В литургията напр. на апостол Яков свещенодействащият моли Бога да “изпрати Всесветия свой Дух над предложените дарове, да дойде, със своето свето, добро и славно вселване да освети хляба и го направи свето тяло на своя Христос и тази чаша – драгоценна кръв на своя Христос”.

В литургиите, намиращи се в Апостолските Постановления, има молитва на свещенослужителите към Бога “да погледне милостиво на предложените пред него дарове и да изпрати над жертвата своя Свети Дух, свидетел на страданията на Господа Иисуса, та да превърне този хляб в тяло на Христа му, а тази чаша – в кръв на Христа му”.

Такива молитви има и в извършваните сега литургии на свети Василий Велики и свети Иоан Златоуст.

Православното учение за Светото Причастие е потвърдено на много Вселенски и поместни събори: на Първия, Третия, Шестия и Седмия вселенски, на Анкирския, Лаодтпашкия и други поместни събори.

На **Шестия Вселенски събор** пред вид по-явилия се в арменската църква обичай да се употребява при Евхаристията само вино без вода е взето следното постановление: “До нашето знание е дошло, че в арменската страна извършват безкръвната жертва, като принасят на св. трапеза само вино, без да го разреждат с вода. Но Светите отци са ни предали, когато трябва да се извършва безкръвната жертва, да се влива във виното вода, указвайки на съединението на кръвта и водата, изтекло из пречистите ребра на нашия Изкушител и Спасител Христа Бога за оживотворяване целия свят и за изкупление от греховете. И този Богопредаден чин се извършва във всички църкви, дето е сияла духовната светлина. А ако ли някой епископ или презвитер прави не по предадения от апостолите чин и не съединява виното с вода, както трябва да принася пречистата жертва, да бъде извергнат като такъв, който извършва несвършено тайнство и предаденото поврежда с нововъведение.

За смесване евхаристийното вино с вода учат: **Апостолските Постановления, свети Иустин, свети Иринеи, свети Киприян, свети Иоан Златоуст, свети Василий Велики и свети Иоан Дамаскин.**

В “**Посланието на Източните Патриарси**” православното учение за тайнството Свето Причастие е изложено така: “Вярваме, че при това свещенодействие (Евхаристията) присъства Господ наш Иисус Христос, не символично, не образно, не с изливане на благодатта както в другите тайнства, както това казвали някои отци за кръщението, и не чрез проникване в хляба, така че божеството на Словото да влезе в предложението за евхаристия хляб съществено (със същество), както твърде неумело и недостойно изясняват последователите на Лютер; но истински и действително, така че след освещението на хляба и виното хлябът се променя, превръща, преобразява в истинско тяло на Господа... а виното се преправя и превръща в истинска кръв на Господа...”

Още вярваме, че тази е истинската, умиловителната жертва, която се принася на всички благочестиво живущи и умрели и, както се казва в молитвата на това тайнство, предадена на Църквата от Апостолите по повеля на Господа; “за спасение на всички”.

И така, и Словото Божие, и учението на древноапостолската църква свършено опровергават

заблужденията на сектантите за тайнството Свето Причастие, като ни учат ясно, че в това Велико таинство ние приемаме не прости хляб и вино, а истинското тяло и истинската кръв Христови за съединение с него, за прощение на греховете и получаване вечен живот.

Но осланяйки се на неизказаното Христово милосърдие, помни и ти, православни християнино, думите на свети апостол Павел: *“Който яде този хляб и пие чашата Господня недостойно, повинен ще бъде на Тялото и Кръвта Господня. Но да изпитва човек себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие недо стойно, той яде и пие осъждане за себе си, като не отличава тялото Господне. От това има изпомежду ви мнозина немощни и болни, а доста и умират”* (Жор. 11:27-30). *“За колко по-жестоко наказание, казва свети апостол Павел, ще се удостои този, който е потъпкал Сина Божия и е взимал за скверна кръвта на завета, с която е осветен, и е укорил, духа на благодатта”* (Евр. 10:29).

3. Библейски основания за учението на Православната Църква за Светото таинство Причастие:

1) Христос обещал да установи тайнството Свето Причастие: Иоан 6 гл., и го установил: Мат.26:26-28; 1 Кор. 11:23-25.

2) В Причастието вярващите под вид на хляб и вино вкусват истинското тяло и истинската кръв Христови за съединяване с Христа, за прощение на греховете и получаване вечен живот: Иоан.6:51-54; Мат.26:26-28; 1Кор.10:15-16 и 17; 11:27-29, а така също да си спомнят за земния живот, страданията и смъртта Христови: Лук.22:19; 1 Кор. 11:24-26.

3) Евхаристията е жертва за хвала, благодарност и умилюване Бога Отца, принесена веднъж завинаги от Христа на кръста за греховете на целия свят и която ще се принася Нему винаги докато Тон дойде, при която със силата на Светия Дух хлябът и виното се превръщат в истинско тяло и истинска негова кръв: а) Изх.24:8 и Лук.22:20; б) Изх. 12:27 и Иоан 1:29, 1 Петр. 1:19, Откр.13:8, Рим.3:25; в) Мат.26:28, Лук.22:20; г) 1Кор.10:18-21, Евр.13:10

Автор: Михаил Калнев

СУЕВЕРИЯ СРЕД ДНЕСНИТЕ ХРИСТИЯНИ

СУЕВЕРИЯ, СВЪРЗАНИ С НЕПРАВИЛНО И СУЕВЕРНО ПОЧИТАНЕ НА ИКОНИТЕ

Неправилно и суеверно почитане на иконите

Много често хората задават въпроси, свързани със силата на иконите, като че ли това са някакви езически талисмани за късмет. Или сякаш „силата“ им се измерва във волтове и ампери. Питат например: „Коя икона е по-силна – Бачковската или Троянската?“ или казват: „Тази икона е силна, трябва задължително да си я имам в къщи“. Други пък говорят: „Тази икона изгаря отрицателната енергия“, или: „Аз си купих от вашата църква икона, за да ми върви, исках да спечеля от тотото, а вече толкова месеци минаха, и нищо!“.

За съжаление хората не знаят или забравят това, че **иконите са тясно свързани с личната молитва**. Иконите трябва да ни служат за по-голяма молитвена подкрепа, те могат да усилят личния ни молитвен устрем към Бога, а не са някакви магически талисмани. Иконите не са само „богословие в картини“, те са и „молитва в картини“.

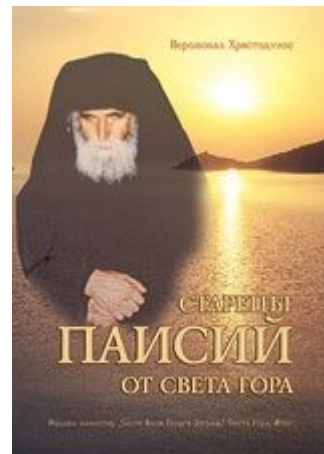
В заключение ще кажем, че е добре, когато купуваме икона, да знаем кой точно е изобразен на нея, и ако е някой по-неизвестен светец – да се запознаем с житието му. Но най-вече, нека да се молим на Бога пред иконите, а не да ги считаме за талисмани за късмет.

Автори: йеромонах Висарион (Зографски) и йеромонах Йоан (Филипов)

Този текст се публикува по благословението на йеромонах Висарион (Зографски)

[ЗА ДУХОВНИЯ ЖИВОТ](#)

Отец Паисий каза: “Колкото по-духовен е човек, толкова по-малко права има в този живот. Той е задължен да проявява търпение, да понася несправедливости и да приема оскърбления от други. Кривото дърво (своенравният човек, който е отдалечен от Бога), има много права. Има право да удря, да обижда, да постъпва несправедливо. Бог запазва нашите права за другия живот. Но ние много често поради неразумие си търсим правата тук, за да не ни ощетят в нещо. Ако ни кажат нещо, веднага търсим правото си. И след това мислим, че вярваме в Бога. Това е голяма подигравка. Човешкото правосъдие не казва нищо за духовния човек. Но то е една спирачка за онзи, който върви наопаки.

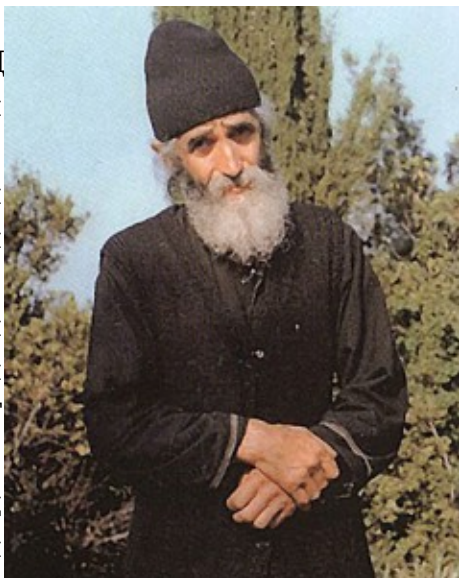

Старецът каза: “Хората, които имат чувствителна душа, голямо достойнство и деликатност, скърбят и страдат от депресия или завършват живота си със самоубийство. Те и сами са чувствителни, и дяволът ги прави още по-чувствителни. Както и безчувствените прави още по-безчувствени, защото дяволът помага наклонностите им да се развиват.” И добави: “С тези състояния човек не може да се бори сам. Той не бива да казва, че скърби за нещо и че иска да получи духовна полза от това. Ако някой се задълбочава в такъв помисъл, то дяволът вярно ще му служи. В някой момент той ще му помогне, но после ясно ще се открие цялостното състояние. Или например, друг казва, че ще мълчи, поставя си го за правило, понеже някой го е наругал, и известно време не отвърща, а после предишното състояние се открива в цялата си сила. Човек никога не бива да си дава сам канони, това е опасно.”

дна от беседите на духовни теми, след признанието на някои, че вървят по пътя на греха, отец Паисий каза нещо характерно: “И аз, колко години минаха вече, не мога да водя духовна борба и затова казвам кога ще ме прибере Бог, за да си отида по-рано. Ние много пъти се отклоняваме, защото си мислим, че правим нещо сами. Помага ни Бог, а ние не разбираме това. Смятаме, че се придвижваме напред.

Помага ни Бог, а ние не разбираме това. Смятаме, че се придвижваме напред. Естествено, в началото Той ни дава бонбон, а ние мислим, че сме се потрудили. Но всъщност Бог ни го е дал, за да ни покаже, че там горе има сладкарница и че ние трябва да вървим сами. Тогава, естествено, апетитът ни се възбужда, но после се изморяваме.

Знайте и това, че когато се отклоняваме поради немощ, това също ни помага по някакъв начин, защото Божията благодат ни оставя за малко, за наше смирение. Така човек се смирява. След това Божията благодат се връща и човек познава Бога. Тогава той разбира как Бог му помага. Ще ви дам един пример: когато пеленачето поотрасне, майката го взема за ръка, то прави по-големи крачки, не се спъва и мисли, че може да върви добре. Ако и след това продължи същото, то остава недоразвито. Ако майката постоянно го държи за ръка, у детето се създава лъжливо чувство, и щом поиска да върви само, то пада. И става ясно, че тези крачки не са били негови.”

Старецът казваше: “Аз не съм се занимавал с много неща. Зная по нещо от Светите Отци и се старая... Разбрал съм, че в човека няма отрова^[1]. Отровата става сладка, когато я посрещнеш духовно. Ние често виждаме някой, който греши. Разбира се, той сериозно се огорчава, кае се, преживява скръб, изповядва се и получава божествено утешение. Но ако той не чувства това утешение, трябва да разбере, че нещо в самия него го изкушава. Изкушава го помисълът, и той трябва да отиде и да каже за него, и тогава утешението ще дойде. Същото се случва и когато проявява съчувствие към скърбите на някой брат, който страда. Той се моли за него, оказва му помощ, и Бог му помага.”

Старецът казваше: “Често забелязвам нещо странно, което се случва с вярващите хора. Това ми напомня пазар за плодове и зеленчуци. Там всички викат – един: “Хайде на прасковите”, друг: “Хайде на цвеклото” и т. н. Всеки иска да продаде стоката си. Нещо подобно се случва и с християните. Някои казват: ако постъпиш в тази община, – ще се спасиш, ако постъпиш тук и там, – ще се спасиш. Но много хора не отиват нито тук, нито там, имат нужда от нещо друго. Господи помилуй! Божият човек може да помогне. Да помогне, но не да принуди. Да си представим, че аз отида в някоя казарма, за да кажа там няколко думи за монашеството. Няма да говоря лъжи, ще им кажа това, което е в действителност. И след това какво ще стане? Нима всички са готови да станат монаси? Аз, естествено, само ще причиня зло, защото някои може би ще станат монаси, а после ще се измъчват и ще бъдат нещастни. Трябва да намеря чиста душа, за да е подпомогна в призванието е.”

На същата тема старецът каза: “Някой иска да се занимава с иконопис, има наклонност да рисува икони и те ще вършат чудеса. Нека се занимава. Друг иска да стане женен свещеник. Каква радост! Нека стане женен свещеник, и ще получи помощ. Искане да стане неженен свещеник? Нека бъде неженен. Искане да стане монах? Също ще получи помощ. Не може всички да се мерят с една мярка. Някои измъчват другите, искайки от тях да правят обратното на това, което могат.”

Старецът казваше: “Не е добре да сменяме духовниците си. Погледнете сграда, в строежа на която постоянно са се сменяли различни архитекти и инженери. Нима може да излезе нещо добро от нея?”

Отец Паисий казваше: “Духовникът трябва да бъде свободен и да действа по съответния начин. Да не следва предписания, давани от други хора.”

Отец Паисий казваше: “Аз не давам рецепти отдалече. Не можеш да бъдеш лекар отдалече. Аз само се моля.”

Старецът каза: “Колкото по-високо хвърлиш нещо, с толкова по-голяма сила ще падне и ще се разбие на парчета. Често виждаме, че някой мисли високо за себе си, а отвън нищо не му се случва, за да придобие смирение. Това е опасно. Той придобива гордостта на Денница, и в този чин, Бог да пази, се изравнява със сатаната.”

Попитали стареца дали на Света Гора има отци, които са достигнали такава любов, че да смятат всеки човек за свой брат. И той отговорил: “Те би трябвало да са много, но за съжаление, такива души са малко. Ние, светогорците, търпим голямо зло заради календара. Това ще навреди на Света Гора, то вече нанесе вреда на народа навсякъде. Предизвика голям смут.”

Старецът отново каза: “Сега хората в света се занимават с всякакви неща, освен със самите себе си. На човешката природа не е присъщо злото.”

Предполагам, че ако всеки се заеме със себе си, всичко ще потече в правилен ритъм. Това и трябва да направим. Както виждате, дяволът ни отваря работа – създава работа на всеки.”

Старецът каза: “Когато изправя себе си, ще се изправи и една частица от Църквата, така че ще можем да живеем в съгласие. Светият Дух е Един. А сега хората създават много духове. Не мога да разбера това.”

Старецът каза: “Бог няма да изисква едно и също от всички хора. Вие не можете да избягате от света. Можете ли? Не можете. Насочете всичките си сили към това добро, което можете да извършите в него. Това има голяма стойност.”

Старецът каза: “Човекът дава на сина си плът. Бог му дава душата. Когато детето порасне, родителите престават да носят отговорност. Бог дава на всеки човек Ангел-Пазител, който му помага през целия живот. Затова не трябва се боим да поверим себе си на Бога.”

Някой попита стареца не го ли изморяват всекидневните посетители, и той отговори: “Виж какво ще ти кажа. Когато беседата е духовна, не. Лошото е, когато задават напълно безсмислени въпроси. Ако хората не са образовани и задават такива въпроси, тогава имат някакво оправдание. Но идват учени, математици, и те питат, например, каква е връзката между космоса и човешката съвест. Сам си направи извод. Аз обикновено им казвам: “Имам кафе. Поседнете на сянка, а после лека-полека ще разрешим вашите въпроси.” Както виждате, необходимо ни е да имаме кафе и аспирин. Имаше три вечери една след друга, през които почти не спях. Не знаех дали ми се събират и три часа сън. И все пак не се уморих. Но когато се случи някой разговор, изпълнен с въпроси, от хора с външно образование, от техните 500 въпроса ме заболява главата. Това е, което ме изморява.”

Веднъж попитах стареца как да не приемаме похвалите, и той ми отговори: “Имайте смирение и познайте себе си. Ще ви дам следния пример: когато изрязвам образа на някой светец върху

дърво и завършвам, мисля, че е станало добре. След малко отново се вглеждам в него и виждам, че има недостатъци. Ако взема лупа, ще видя, че недостатъците са много. Същото е, когато гледаме ръцете си. Виждаме, че те са чисти. Но ако погледнем през лупа, ще видим нечистота и множество микроби. Така е и когато внимателно се вглеждаме в душата си. Виждаме, че там няма нищо от това, което светът казва за нас.”

Старецът каза: “Понякога ние казваме, че имаме любов. Но каква е тя? Човек ще преуспее в духовната любов тогава, когато вижда всички хора по света като свои братя. Ама ще научи, че бил идолопоклонник или иеховистът... Да, но той е наш брат по плът. Естествено, не по Дух, в Който ние сме православни. Но трябва да плачем и за него. И ако православният е станал иеховист или папист, също трябва да плачем за него. Сега има толкова милиони неправославни. Нима съм плакал за някого от тях? Следователно, аз съм много далече от истинската любов.”

Старецът каза: “Всички ние трябва да имаме търпение. И малките, и големите. Имайки търпение, винаги ще бъдем в някакво напрежение. Всеки – повече или по-малко – е егоист. И всеки път, когато ни води егоизмът, малкият повод води до голяма кавга. И тъй, започва се с това, че в семейството възниква изкушение. И вие, дори и да сте уловили този момент, ако не се пазите, няма да получите никаква помощ. Имайте търпение, и голямо доверие в Бога. Ние още не сме осъзнали до каква степен Бог ни следи и ни помага. Не сме разбрали това. Ако хората го разберат, ще чувстват голяма сигурност и ще отдават душата си и целите себе си на Бога.”

На един познат иеромонах отец Паисий разказал следното: “Когато дойде голяма благодат, човек никога не предвижда това отнапред. Тогава цялото му същество бива потресено. Тялото бива разтърсено като от електрически ток. Той не очаква такова блаженство. Тогава идват сълзи, блаженство, неизказана радост, изменение, Божествена любов. Спомням си какво се случи с мен преди много време. Цяла нощ мощите на свети Арсений лежах на постелята ми, а аз бодърствах и се молах. Внезапно се появи дяволът, хвана ме и ме бутна надолу с вик: “Чия е тази глава?!” Тогава аз извиках: “Свети Арсений, помогни ми!” Дяволът начаса стана невидим, а душата ми се изпълни с неизразимо блаженство. На сутринта дойде един мой познат и бе поразен от това как благодатта бе преобработила лицето ми.”

Старецът каза: “Първите сълзи, на покаянието, изморяват. Вторите – на знанието – не уморяват, а сълзите на любовта – на Божествената любов – радват сърцето.”

Старецът каза: “Сълзите на монаха имат очистителна сила за душата, когато са примесени с потта му.”

Старецът отново каза: “Първите сълзи са от Божественото утешение. Този, който се моли, плаче и се съкрушава. Вторият плач идва от славословието и се извършва в друг свят. Първият плач усмирява тялото, докато вторият дава всички необходими жизнени сили и на душата, и на тялото. Той идва от ликуването и славословието. И оттук всеки може да види разликата.

Старецът каза: “Ние приличаме на бурени коприва, които отдалече изглеждат зелени и свежи като поляна, но когато се приближиш и се докоснеш до тях, ще видиш тяхната лошотия и ще усетиш жилото им.”

Старецът казал на един младеж: “Не се уповавай на своите познания. За да получиш вътрешно божествено знание, трябва да се освободиш от светското знание. Бъди прост като дете, не се гордей с познанията си. Знанието възгордява.”

“Старецът каза: “Днес всички искаме да станем светии с малко труд. Отдалечихме се от традицията. Не гледаме да сме с първите в състезанието, а с последните.”

Старецът пак каза: “Колкото повече се уморяваш, толкова повече благодат и радост получаваш.”

Старецът каза: “Бог може да изпълни сърцето ни с такова блаженство и любов, каквито никога не сме изпитвали, и тогава бихме паднали от преголяма сладост. Но тогава бихме напуснали манастирите и бихме се затворили в пещерите. А миряните биха изоставили работата и семействата си. Ето защо Бог, Който е Любов, не ни изпълва с такова блаженство.”

Старецът каза: “Винаги поставяйте под въпрос собствените си съждения. Ние не знаем какво може да се случи.”

Старецът каза: “Гневът е необходим, когато трябва да защитим вярата си, а не за да се защитаваме физически. Когато виждаме, че нашата вяра се хули, трябва да се гневим. Ако ме обвиняват, аз съм длъжен да го приема. Но ако обвиняват и нападат Православието, трябва да се гневя.”

Старецът каза: “Духовният живот трябва да започне от сърцето. Тогава всичко върви добре. Човек трябва да разбере, че това, което е преживял до този момент, не е нищо.”

Старецът каза: “Когато някой ни дойде на гости, а денят е постен, трябва да внимаваме с храната. Ако гостът желае нещо по-специално, да го помолим да дойде на другия ден, за да го нагостим, и да кажем, че сме му длъжници. Ние, християните, трябва да внимаваме, за да не се хули Божието име от другите.”

Старецът каза: “Не четете вестници и не гледайте телевизия. Често дори и църковната периодика вреди на християните, защото събужда гняв към отделни хора и изобщо, предизвиква смущение. Внимавайте във всичко. Четете Светоотечески книги.”

Старецът каза: “В духовния живот понякога трябва да се самопринуждаваме. Ние често губим духовен апетит. Трябва да накараме себе си да изядем една хапка, и апетитът ще дойде. Както правим с изкълчената ръка: необходимо е рязко движение, за да си дойде на мястото. Да не бъдем като костенурката, която тръгнала на сватба, а пристигнала за кръщение.”

Старецът каза: “Когато някой се е избавил от стреса, тогава всички около него си отдъхват.”

Отец Паисий казал на един посетител, който се интересувал от духовни въпроси: “Помисли за змията, която цяла зима е лежала под камъка, и напролет е поискала да излезе на слънце, а ние сме я убили. Помисли си, ако Бог те беше създал магаре – и имаш господар, който прави каквото си иска – товари те с багаж, сяда на гърба ти, оставя те в някой дол, удря те... Ако се замислиш за това, ти дори би почувствал товара на магарето. Тогава би прославил Бога, задето те е създал човек, който може да придобие Рая, защото за човека съществуват Рай и Ад, а за животните – не.”

Старецът каза: “Когато обичаш животните, те чувстват това и гледат на тебе като на приятел. В рая, преди грехопадението, животните били приятели на човека. Адам притежавал благодатния дар на проникателността, – духовното зрение – виждал нуждите на всяко животно и му помагал. Всички животни били кротки, и подивели едва след грехопадението.

Старецът каза: “В началото човек отдава целия себе си на Бога, а след това Бог го очиства и го отдава на хората. Когато човек вярва, че е по-лош от всички, тогава едно-единствено “Господи помилуй”, което произнесе за света, ще струва повече от хиляда “Господи помилуй” на друг.”

Двама атонски поклонници дошли при отец Паисий за духовно утешение, и той, желаейки да удовлетвори духовната им нужда, казал: “Какво да ви разкажа? Ще ви разкажа за един човек, чиято килия се изпълни с Божествена светлина, и той не знаеше дали се намира в тяло, или не. Той бе възнесен от Духа. Когато дойде на себе си и видя тази нетварна светлина, и отвън проникна обикновената слънчева светлина, този човек видя ужасяващата разлика между тях. Той почувства колко тежко е тялото му. Тогава започна горчиво да плаче, търсейки сладостта и сиянието на Божествената Светлина.”

Старецът каза: “Нека не поставяме Бога в затруднено положение. Целият Той е Любов. Той не иска да ни вижда нещастни. Но какво правим ние? Ако ни даде обилна благодат, ще се превъзнесем. Ако не ни даде, ще бъдем нещастни и ще загубим надежда.”

Около 17 месеца (1972-73 г.) служех в армията при военния затвор Боятиос (“Свети Стефан”) в Атика. Там имаше много затворници-иеховисти с дълги присъди. Поради характера на моята служба в различни отдели на Управлението на затвора, аз общувах с много от тях и с тъга се убедих в психическата разстроеност на тези хора. Достойни за съжаление бяха и затворените наркомани, които режеха вените си с бръснарско ножче и гълтаха различни таблетки.

Автор: Дионисий Тацис

Източник: Да превърнеш чуждата болка в своя

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 10.06.2015

На 10.06.2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Тимотей, еп. Пруски

Житие на Св.свмчк Тимотей, еп. Пруски

[ЖИТИЕ НА СВЕТИ СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК ТИМОТЕЙ, ЕПИСКОП ПРУСКИ - 10062015>Житие на Св.свмчк Тимотей, еп. Пруски](#)

СВОЙСТВА ИЛИ СИЛИ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Най-важно от свойствата на душата съгласно Писанието се явява подобие на човека със Съществуото на Бога. Човешката природа, създадена по образ и подобие, в най-висша степен превъзхожда природата на всички други същества, които Бог е сътворил.

На нито един от етапите на целия творчески процес Бог не е изразил такава удовлетвореност както единствено при създаването на човека, което по удивителен начин е станало не под формата на повеление, както това е било с другите твари: Той заповяда и всичко се яви. (Пс. 32:9). И мястото за обитаване от човека е възникнало не по повеление, но насади Господ Бог рай в Едем, на изток (Бит. 2:8).

Най-характерният признак, който Бог вдъхнал в душата на човека, е нейното подобие с Твореца – а това означава, че душата се явява вместилище на Божествени свойства.

Именно това ни е открил с възплъщението Си Бог Слово, наричайки ни приятели и братя, наследници на Неговия Отец и Негови собствени сънаследници.

Какво друго е по-висше и по-значително от факта, че човекът по ипостас е участник на Божественото родство?

Съгласно свети апостол Петър, Бог ни е дарил такива блага, в които желаят да надникнат Ангелите (1 Петр. 1:12).

По учението на нашите богоносни отци, силите на душата са четири: воля, разсъдък, мъжество и справедливост.

Те се раждат в така наречената тричастност на душата, а именно: в разумната част, в раздразнителната и в пожелателната.

Волята е заета да привежда в движение раздразнителната част, разсъдъка или разума, да подбужда към правилно съждение и трезвение разумната част. Справедливостта направлява пожелателната част на душата към добродетелите и към Бога.

И накрая, мъжеството подрежда петте сетива в техните разумни движения.

Автор: Старец Йосиф Ватопедски

Източник: Атонски беседи

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

Излезе новия брой 193, на Енорийски лист "Благовестие". Може да го намерите по-долу
[Енорийски лист, Благовестие – брой 193](#)

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО - БЕСЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

ДВАНАДЕСЕТА БЕСЕДА

- Бог е твърде милостив, за да ме осъди на вечни мъки.

- Бог и не те осъжда - ти сам осъждаш себе си!

Бог е източник на всяко добро; Той е приготвил за тебе **Царство от сътворението на света**

(Мат. 25:34), ако ти пожелаеш да бъдеш добър и благочестив.

Бог не е виновник нито за греха, нито за злото. Адът е плодът на греха и той е приготвен за дявола, първоначалния подбудител на всяко зло, и за неговите последователи – също тъй неразкаяни и ожесточени, както е и самият той.

За какво – ще кажеш ти – Бог е допуснал грехът да съществува?

На това ще отговоря, че Бог, дарувайки ни разумна душа, ни е дарувал и нравствена свобода, т.е. способност да избираме по своя воля доброто или злото, по своя воля да следваме или да се противим на гласа на Небесния Отец, призоваващ ни към себе си, да заслужим вечното блаженство или да се откажем от Него.

Пред човека е живот и смърт, и кое той пожелае, то и ще му се даде (Сир. 15:17).

Свободата е най-голямото преимущество и знак на любовта, с които Бог е почел своето творение. Ако ние употребяваме Неговите дарове за зло, то вината е наша, а не Негова. Когато аз Ти давам оръжие за защита на твоя живот, не е ли това знак на приятелска загриженост от моя страна? Но ако въпреки моята воля, независимо от предупрежденията и наставленията, които съм ти дал, ти обърнеш това оръжие против себе си – ще бъде ли аз причина за твоите рани? Не следва ли по справедливост само и единствено на тебе да се припише цялата вина?

Така постъпва с нас Бог – Той ни дава свободата да правим добро или зло; но Той употребява всички средства ние да изберем доброто: наставления, предупреждения, милосърдни призиви, страшни заплахи. Той ни обсипва с милости и е готов да ни подаде помощта на Своята всесилна благодат, стига само да я пожелаем. Но Той не ни принуждава, Той уважава в нас Своите дарове.

И тъй, отхвърленият сам погубва себе си – не Бог го осъжда на вечна мъка, но той сам осъжда себе си.

На житейския път има две пътеки: едната е пътеката на добродетелта, а другата – пътеката на греха. Втората бива по-приятна и по-съблазнителна от първата, но тя води в ада, където нейните сладости ще се обърнат в горчивина. А първата пътека води в рая, където трудностите ще се обърнат в неизказано блаженство.

Няма никакво съмнение в съществуването на ада, защото в Евангелието Спасителят нееднократно споменава за неугасимия огън и вечните мъки. Нека тези, които не вярват във вечните мъки, считат себе си за по-милостиви и по-мъдри от Господа?

А и как няма да има ад? Нали неразкаяният и ожесточен грешник носи със себе си в този свят своята злоба, своята гордост, своето нечестие. Той не е обичал Бога на земята, презирал е волята Му, как пък може да Го обича там, където цялото блаженство се състои в любовта?

Във всички времена всички народи, даже и самите езичници, вярвали, че има рай и ад. Ако някой казва, че не вярва в това – такъв се старее да заглуши съвестта си, защото се бои от Божието правосъдие!

Немощният грешник, който се разкайва и вярва в своя Спасител, не се ужасява от ада. Той

често прибегва към Божествените Тайнства за очистване на своята душа и смирено поверява своята участ на Този, Който умря на Кръста за всички!

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 08.06.2015

На 08.06.2015 отбелязваме паметта на:

Св. вмчк Теодор Стратилат

Житие на Св.вмчк Теодор Стратилат

[ПРЕНАСЯНЕ НА МОЩТЕ НА СВЕТИ ВЕЛИКОМЪЧЕНИК ТЕОДОР СТРАТИЛАТ - 08062015>Житие на Св.вмчк Теодор Стратилат](#)
